

Totaal ongeschikt

Joop Hennis is mijn oom. Hij was, naast zijn baan als tekenaar en constructeur en later chef technische instructie en opleidingen bij het GVB (Joop wist alles van trams), lange tijd suppoost bij het Concertgebouw in Amsterdam. Het eerste concert dat ik daar ooit meemaakte was op 9 september 1973. Om vier uur stipt begonnen Frank Zappa & The Mothers of Invention te spelen. Met glansrollen voor onder meer Jean-Luc Ponty, Ian en Ruth Underwood en George Duke. Van George kreeg ik een scan van de originele concertposter van die dag. Want die, toeval bestaat niet, hing in zijn studio. In 1973 had ik nooit durven dromen dat ik ooit nog eens intensief met "Big Daddy" zou samenwerken. Laat staan dat hij veelvuldig in mijn Kortenhoeftse stulpje zou vertoeven en op mijn piano zou

spelen. Maar daarover later meer. Terug naar Joop. Toen ik als veertienjarige de smaak te pakken kreeg en als zovelen verliefd werd op de Grote en Kleine Zaal, nam hij me al snel regelmatig mee. Zo kon ik, zittend op de verplicht vrije stoel voor een brandweerman die nooit kwam, genieten. Waardoor mijn liefde voor de muziek rustig de overhand nam en zou leiden tot mijn baan, passie en zelfs, roeping. Die roeping, eenmaal uitgekristalliseerd, was het uitdragen van de opvatting dat alle oprecht gemaakte muziek bestaansrecht heeft en een volwassen podium verdient. Als producer en presentator heb ik me altijd een soort ambassadeur gevoeld met twee opdrachtgevers: de makers en de luisteraars. Ofwel, de oorsprong van de term media.

Wat maakte ik in die periode in het Concertgebouw mee? Carlos Santana, twee keer Canned Heat, het Amsterdams Philharmonisch Orkest onder leiding van Anton Kersjes, die een minuut stilte vroeg nadat Wim Sonneveld overleed. Chick Corea, Billy Cobham en Captain Beefheart. Zittend naast Willy Alberti luisteren naar Luciano Pavarotti, José Carreras, Montserrat Caballé, Dietrich Fischer-Dieskau, Frans Brüggen in duo met Louis Andriessen.

Zittend naast Harry Mulisch luisteren naar Reinbert de Leeuw met Le Marteau Sans Maître, de prachtige formatie Henry Cow met onder meer Fred Frith. De lijst is nog langer. Weet je, al deze concerten raakten me. Ik leerde toen al dat muziek van een universele schoonheid is. Later leerde ik dat iedereen die deze waarde probeert te ondermijnen met regeltjes of probeert muziek aan te wenden voor eigen gewin, in mijn ogen verdacht is. Mede dankzij Joop ben ik dus, godzijdank, totaal ongeschikt als gespreks- of discussiepartner voor puristen, betweters, would be muziekkenners en andere roepoeters die denken dat sociale- en traditionele media uitgevonden zijn om hun meningen aan het gewone volk op te dringen. Dit mag old school klinken, maar in die old school heb ik veel geleerd waar ik nog steeds blij mee ben.

Co de Kloet is muziekproducer, presentator van Co Live! en werkt bij het Conservatorium van Amsterdam. Op deze plek belicht hij de Nederlandse jazzwereld.